

Abrahams geloof op de proef gesteld

We gaan lezen in Genesis 22:1 waar boven staat: "Abrahams geloof op de proef gesteld".

Deze aangrijpende geschiedenis geeft ons een hoogtepunt in het geloofsleven van Abraham weer.

1 Hierna gebeurde het, dat God Abraham op de proef stelde.

Er is verschil tussen beproeving en verzoeking. God kan door het kwade niet verzocht worden en verzoekt ook niemand.

Maar wat Hij wel doet is gelovigen beproeven, of ze wel ten volle op Hem vertrouwen, want dát is het, wat Hij graag wil.

2 Hij zeide tot hem: Abraham, en deze zeide: Hier ben ik.

"Hier ben ik, Heer." Klaar om te doen wat U van mij vraagt.

2 En Hij zeide: Neem toch uw zoon, uw enige, die gij liefhebt,

Isaak, en ga naar het land Moria, en offer hem daar tot een brandoffer op een der bergen die Ik u noemen zal.

Wat een huivering wekkende opdracht was dat voor Abraham! Heidense goden vroegen mensenoffers maar hier vraagt de Almachtige om een mensenoffer.

Was dan de God, die Zich aan hem geopenbaard had, van hetzelfde wezen als die heidense goden? Dit alles zou door de gedachten van Abraham gegaan kunnen zijn.

Hij moest zijn enige zoon – de vervulling van Gods belofte – ten offer gaan brengen.

Let op de ontroerende opklimming in deze woorden aan het begin van vers 2: "neem toch: (1) uw zoon (2) uw enige (3) die gij liefhebt (4) Isaak ... en dat is waar, een ontroerende opklimming.

Daarbij gaan onze gedachten naar wat de Vader voor ons over

heeft gehad: Hij gaf Zijn Zoon, Zijn enige, die Hij liefheeft, Jezus (Johannes 3:16).

Abraham heeft zijn geliefde zoon niet als slachtoffer hoeven te offeren; Jezus heeft Zich wel overgegeven als slachtoffer, zoals Efeze 5:1 zo treffend weergeeft:

Weest dan navolgers Gods, als geliefde kinderen, en wandelt in de liefde, zoals ook Christus u heeft liefgehad en Zich voor ons heeft overgegeven als offergave en slachtoffer, Gode tot een welriekende reuk.

Abraham krijgt de opdracht om naar het land Moria te gaan, om Isaak ten offer te brengen op één der bergen die God hem zou noemen.

Wij weten dat op de berg Moria de tempel gebouwd is zoals 2 Kronieken 3:1a noemt: "Toen begon Salomo met de bouw van de tempel te Jeruzalem op de berg Moria."

3 Toen stond Abraham des morgens vroeg op, zadelde zijn ezel, en nam twee van zijn knechten met zich, benevens zijn zoon Isaak; hij kloofde hout voor het brandoffer, begaf zich op weg en ging naar de plaats, die God hem genoemd had.

Abraham deed wat God van hem vroeg. Hij stond vroeg in de morgen op, zadelde een ezel en nam twee knechten mee en zijn zoon Isaak.

Er staat hier ook nog vermeld, dat hij hout kloofde voor het brandoffer. Hout kloven is gewoonlijk het werk van een slaaf maar hij ging het zelf doen.

Toen ik nog in België woonde, kloofde ik hout voor onze houtkachel, maar houtkloven om het te gebruiken om je eigen zoon te gaan offeren, dat is van een heel ander kaliber.

Wat moet er door Abraham heen zijn gegaan tijdens het kloven van dat hout?

Dat hout meenemen was nodig want het gebergte van Kanaän was vaak arm aan hout.

Hebr. 11:17/18 noemt:

17 Door het geloof heeft Abraham, toen hij verzocht werd, Isaak ten offer gebracht en hij, die de beloften aanvaard had, wilde zijn enige zoon offeren.

18 Hij, tot wie gezegd was: door Isaak zal men van nageslacht van u spreken.

Abraham ging, in geloof, ondanks alles wat er in hem omhoog kwam.

En als wij als christenen beproefd worden en de handelwijze van God met ons leven niet altijd kunnen volgen, dan gaat het er om Hem te blijven vertrouwen als de goede Herder (Psalm 23) die zijn schapen leidt.

4 Toen Abraham op de derde dag zijn ogen opsloeg, zag hij die plaats in de verte.

God wees hem die plaats zoals aan het einde van vers 2 stond en hoe Hij dat deed, wordt niet in deze geschiedenis genoemd.

5 En Abraham zeide tot zijn knechten: Blijft gij hier met de ezel, terwijl ik en de jongen daarginds heengaan; wanneer we hebben aanbeden, zullen wij tot u terugkeren.

Abraham wilde de slaven er niet bij hebben, bij wat ging gebeuren,. Opmerkelijk is wat Abraham tegen zijn knechten zei: *wanneer wij aanbeden hebben, zullen wij tot u terugkeren.*

In Hebr. 11:18 staat dat Abraham heeft overwogen, dat God bij machte was hem (zijn zoon Isaak) zelfs uit de doden op te wekken.

6 Toen nam Abraham het hout voor het brandoffer, legde het op zijn zoon Isaak en nam vuur en een mes met zich mede. Zo gingen die beiden tezamen.

Abraham legde het hout voor het brandoffer op zijn geliefde zoon

Isaak! We denken aan Jezus als de geliefde eniggeboren Zoon van God, die zelf zijn kruis droeg. Dat offer heeft God niet verhinderd maar wat moet er ook in de Vader zijn omgegaan.

Hoe oud zou Izaäk toen geweest zijn? Bij de geboorte van Izaäk was Sara 90 jaar oud en in Genesis 23 staat dat zij 127 jaar was toen ze stierf dus we mogen aannemen dat Izaäk tussen de 30 en 37 jaar was toen hij het hout ten brandoffer op zijn rug nam.

Mogelijk had hij dezelfde leeftijd als Jezus (33 jaar) toen hij met hout op zijn rug de berg Moria opklom.

Er staat hier ook nog in vers 6 vermeld, dat Abraham vuur en een mes met zich mee nam. Waarschijnlijk had de ezel én het gekloofde hout én het vuur gedragen.

Waarschijnlijk een soort smeulende fakkel, in olie en pek gedrenkt in een stenen kruik, zoals dat vroeger toe ging (denk aan

Gideon en zijn mannen in Richteren 7:16).

Deze geschiedenis heeft Jezus ook gelezen en zal Hij troost geput hebben uit de woorden: "Zo gingen die beiden tezamen" namelijk vader en de zoon.

7 Toen sprak Isaak tot zijn vader Abraham en zeide: Mijn vader, en deze zeide: Hier ben ik, mijn zoon. En hij zeide: Hier is het vuur en het hout, maar waar is het lam ten brandoffer?

Wat een tocht, wat een bergbeklimming was dat! Abraham wist van de opdracht maar Isaak was daar niet van op de hoogte.

De innemende manier van de vraag van Izaäk met de woorden "mijn vader" moest Abraham door zijn ziel zijn gegaan. Hij antwoordde zo mooi: "Hier ben ik, mijn zoon".

8 En Abraham zeide: God zal Zichzelf voorzien van een lam ten brandoffer, mijn zoon. Zo gingen die beiden tezamen.

Weer zo'n prachtig liefdevol antwoord: "God zal Zichzelf voorzien van een lam ten brandoffer, mijn zoon!" Maar ook: wat een profetie! Wat een heen wijzing naar het offer van de Zoon van God, Jezus.

Rom. 8:32 zegt: Hoe zal Hij, die zelfs zijn eigen Zoon niet gespaard, maar voor ons allen overgegeven heeft, ons met Hem ook niet alle dingen schenken.

Opnieuw wordt in Gen. 22:8 genoemd: *Zo gingen die beiden tezamen.* Opmerkelijk dat dit in deze geschiedenis herhaald wordt.

9 Toen zij aan de plaats die God hem genoemd had, gekomen waren, bouwde Abraham daar een altaar, schikte het hout, bond zijn zoon Isaak en legde hem op het altaar boven op het hout.

Hoe gewillig was de zoon! Hij was niet zo jong meer, want hij had het hout gedragen.

Ook weer een beeld van Jezus die vrijwillig de keuze heeft ge-

maakt om Zijn leven voor ons af te leggen.

10 Daarop strekte Abraham zijn hand uit en nam het mes om zijn zoon te slachten.

God ging tot het uiterste met Abraham en Abraham gehoorzaamde in geloof tot het uiterste: Hij nam zijn mes om zijn zoon te slachten. Hij wilde hem echt slachten!

Maar, zo zegt 1 Cor. 10:13

"God is getrouw, die niet zal gedogen, dat gij boven vermogen verzocht wordt, want Hij zal met de verzoeking ook voor de uitkomst zorgen, zodat gij er tegen bestand zijt."

11 Maar de Engel des Heren riep tot hem van de hemel en zeide: Abraham, Abraham! En hij zeide: Hier ben ik.

Het is weer "de engel des Heren" die roept tot Abraham vanuit de hemel.

Hij noemt 2x Abraham bij zijn naam, zoals dat vaker gebeurt

als God mensen roept: Denk aan: Samuël, Samuël en ook Saul, Saul en hier: Abraham, Abraham.

12 En Hij zeide: Strek uw hand niet uit naar de jongen en doe hem niets, want nu weet Ik, dat gij godvrezend zijt, en uw zoon, uw enige, Mij niet hebt onthouden.

"Nu weet ik het, dat gij godvrezend zijt"

In Jakobus 2: 21 en verder staan de volgende opmerkelijke woorden:

21 Is onze vader Abraham niet uit werken gerechtvaardigd, toen hij zijn zoon Isaak op het altaar legde?

22 Daaruit kunt gij zien, dat zijn geloof samenwerkte met zijn werken, en dat dit geloof pas volkomen werd uit de werken.

Jacobus bedoelt te zeggen: uit de werken blijkt het geloof !

Genesis 22:

13 Toen sloeg Abraham zijn ogen op en daar zag hij een ram achter zich, met zijn horens verward in het struikgewas. En Abraham ging en nam de ram en offerde hem ten brandoffer in plaats van zijn zoon.

Dit was geen toevalligheid, maar een goddelijke beschikking! Abrahams woord: "God zal Zichzelf voorzien van een lam ten brandoffer" ging in vervulling hier en ging ook in vervulling toen Jezus zich gaf als offergave en slachtoffer.

14 En Abraham noemde die plaats: De Here zal erin voorzien; waarom nog heden gezegd wordt: Op de berg des Heren zal erin voorzien worden.

En nu komen we tot een fantasische toevoeging aan de naam Jahwé namelijk: "Jahwé Jireh" en dat betekent: "De Heere zal voorzien".

Een lied zegt: .. al wat ik nodig heb, daarin voorziet Gij. (Opw. 123)

Jahwé Jireh : De Heere zal voorzien, ook al gaan dingen soms dwars tegen ons gevoel en verstand in, zoals bij Abraham.

15 Toen riep de Engel des Heren ten tweeden male van de hemel tot Abraham en zei:

Ook hier weer de Engel des Heren, gelijk aan God Zelf. Hier sprak Jezus voor Zijn vleeswording:

16 Ik zweer bij Mijzelf, luidt het woord des Heren: omdat gij dit gedaan hebt, en uw zoon, uw enige, Mij niet onthouden hebt,

17 Zal Ik u rijkelijk zegenen, en uw nageslacht zeer talrijk maken, als de sterren des hemels en als het zand aan de oever der zee, en uw nageslacht zal de poort zijner vijanden in bezit nemen.

18 En met uw nageslacht zullen alle volken der aarde gezegend worden, omdat gij naar mijn stem gehoord hebt.

In Galaten 3:14 staat "Zo is de zegen van Abraham tot de heidenen gekomen in Jezus Christus, opdat wij de belofte des Geestes ontvangen zouden door het geloof."

19 Toen keerde Abraham terug tot zijn knechten, en zij gingen tezamen op weg naar Berseba, en Abraham woonde te Berseba.

Laten wij – zoals Efeze 5:1 ons oproept - navolgers Gods zijn. Hij offerde Zijn eigen Zoon en ook Jezus heeft ons liefgehad en Zich voor ons heeft overgegeven als offergave en slachtoffer, Gode tot een welriekende reuk.

In de liefde wandelen is een offerleven leiden. Ons eigen-ik leven wordt dan op het altaar geofferd en dat is voor God een lieflijke reuk.

Wij zijn volgens 1 Petrus 2:5 een heilige priesterschap om geestelijke offers te brengen, die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus.